

Sygn. akt III KRS 7/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

SSA Ewa Stefańska

w sprawie z odwołania S.J.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 listopada 2016 r. w
przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszonym
w Monitorze Polskim [...],

z udziałem M.Ś.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 kwietnia 2017 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 15 listopada 2016 r. Krajowa Rada Sądownictwa
postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o
powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego w [...] kandydaturę M.Ś. (pkt 1) oraz nie przedstawiać z wnioskiem o powołanie do pełnienia tego urzędu pozostałych kandydatur, w tym S.J. (pkt 2).

W uzasadnieniu uchwały podniesiono, że kandydatka określona w pkt 1 została rekomendowana przez zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu w przedmiocie przygotowania dotyczącego rozpatrzenia i oceny kandydatów przez Radę. Kandydatka ukończyła studia wyższe z oceną dobrą. W okresie od 27 września 1993 r. do 30 września 1994 r. była zatrudniona na stanowisku starszego referenta w Izbie Skarbowej w [...]. Po ukończeniu aplikacji administracyjnej z dniem 1 października 1994 r. została mianowana na stanowisko inspektora w tej Izbie. Po ukończeniu aplikacji radcowskiej, we wrześniu 1998 r. złożyła egzamin radcowski z wynikiem dobrym i na tej podstawie została wpisana na listę radców prawnych. Z dniem 1 października 1998 r. została przeniesiona na stanowisko starszego specjalisty w Wydziale [...], a następnie z dniem 1 lutego 1999 r. została awansowana na stanowisko radcy prawnego w tym Wydziale. W związku ze zmianami struktury organizacyjnej Izby Skarbowej, z dniem 1 sierpnia 2004 r. kandydatka została przeniesiona na stanowisko radcy prawnego w Zespole Radców Prawnych, a następnie z dniem 1 stycznia 2007 r. na stanowisko radcy prawnego w ramach Wieloosobowego Stanowiska Obsługi Prawnej. Od 1 lutego 2007 r. pełni funkcję osoby kierującej tą jednostką organizacyjną Izby Skarbowej w [...]. Od 14 czerwca 2004 r. kandydatka jest także zatrudniona na stanowisku radcy prawnego w [...] Urzędzie Skarbowym w [...].

Kandydatka uzyskała bardzo dobrą ocenę kwalifikacji sporządzoną przez sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], w której podkreślono poziom jej wiedzy związanej ze stosowaniem prawa administracyjnego, wszechstronne przygotowanie do spraw, w których występuje w charakterze pełnomocnika procesowego, rzetelność i wnikliwość pism procesowych oraz opinii prawnych, a także wysoki poziom kultury osobistej.

Walory etyczne i merytoryczne kandydatki zostały podkreślone także w rekomendacjach prof. dr hab. J. M. – sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w stanie spoczynku oraz A. B. – p.o. Dyrektora Izby Skarbowej w [...]. Bardzo dobra była też opinia służbowa wystawiona przez Naczelnika [...]

Urzędu Skarbowego w [...].

Podczas posiedzenia 30 września 2016 r. kandydatka uzyskała drugi w kolejności wynik głosowania Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] (2 głosy „za” przy 3 głosach „przeciw”), a na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów kandydatka uzyskała najwyższe poparcie (17 głosów „za”, 12 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”).

Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że pozostali kandydaci spełniali w mniejszym stopniu oceniane łącznie kryteria związane z powołaniem na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. O przedstawieniu kandydatury osoby wymienionej w pkt 1 uchwały zdecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności jej wieloletnie i różnorodne doświadczenie zawodowe, bardzo dobra ocena kwalifikacji, przedstawione rekomendacje i opinie, bardzo duże praktyczne doświadczenie związane ze stosowaniem prawa administracyjnego oraz najwyższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...].

Pozostali kandydaci biorący udział w konkursie, w tym S.J., nie byli w ocenie Rady, kandydatami lepszymi niż M.Ś.. W konsekwencji Krajowa Rada Sądownictwa udzieliła kandydaturze wymienionej w pkt 1 uchwały poparcia bezwzględną większością głosów (12 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się”), natomiast kandydatura S.J. nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów (1 głos „za”, brak głosów „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się”).

Odwołanie od powyższej uchwały złożył S.J., zarzucając naruszenie:

1. art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 976; dalej jako: „ustawa o KRS”) w związku z art. 25 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1066 ze zm.), przez podważanie treści podjętej w postępowaniu kwalifikacyjnym popierającej jego kandydaturę uchwały Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] z dnia 30 września 2016 r. i w rezultacie jej pominięcie;

2. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w wyniku naruszenia wymogu wszechstronnego rozważenia sprawy, tj. przez pominięcie danych przedstawionych

przez niego do opiniowania pismem z dnia 13 maja 2016 r., skierowanym do Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], przez pominięcie nieznacznie gorszych od wygrywających wyników głosowania osiągniętych przez niego przed Zgromadzeniem Ogólnym Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] w dniu 7 października 2016 r., przez pominięcie jednoznacznie pozytywnej wymowy opinii zawodowych na jego temat;

3. art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP w wyniku naruszenia wymogu równego traktowania kandydatów oraz stosowanych wobec nich kryteriów ocennych w dostępie do służby publicznej, tj. przez pominięcie w analizach porównawczych kandydatów pełnienia przez niego jako jedyne go wśród kandydatów służby sędziowskiej i to w sposób długotrwały i nienaganny, przez pominięcie, że staż jego służby sędziowskiej jest wyraźnie dłuższy niż staż pracy w charakterze radcy prawnego kandydatki wygrywającej, przez pominięcie efektywności pracy kandydatów, przez pominięcie jego najlepszych wyników edukacji i przygotowania do wykonywania służby sędziowskiej, przez uwzględnienie na korzyść kontrkandydatki okoliczności nieistotnych dla oceny przydatności do pełnienia służby sędziowskiej i przez jednostronne przyjęcie, że tylko kandydatka wygrywająca jest przygotowana do sądzenia spraw administracyjnych.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zawiera usprawiedliwionych zarzutów.

Odnosząc się do sformułowanych w odwołaniu zarzutów obraży art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, Sąd Najwyższy zauważa, że pierwszy z wymienionych przepisów statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny. Z tego

względem kontroli sądowej postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest zaś przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Powołany również w podstawach zaskarżenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Regulacja zawarta w tym przepisie koresponduje więc z obowiązkami Rady wynikającymi z art. 2 Konstytucji RP. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem.

Natomiast w myśl art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, opinie

przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Wymaga przy tym podkreślenia, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem, przez użycie sformułowania „przede wszystkim”, oceny kwalifikacji kandydatów - w żadnym razie nie hierarchizuje innych przymiotów (cech, właściwości), którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy z kolei zauważyć, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Kwalifikacji tych nie można jednak utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych czy sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi więc o uwzględnienie w ocenie kandydatów elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu kończącego właściwą aplikację, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualny pozostaje zatem pogląd judykatury, ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r., w myśl którego o wyborze kandydata decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

Z art. 42 ust. 1 ustawy o KRS wynika, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Przepis ten nie określa jednak wymaganej treści uzasadnienia. Dlatego też należy kierować się w tym zakresie zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i cele przedmiotowe uzasadnienia. Oczywiste jest zaś to, że uzasadnienie uchwały Rady nie może być

powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydatów wybranych przez Radę. Każdy z pozostałych kandydatów zna własną sytuację (oceny egzaminacyjne, wyniki głosowania w sądzie, opinie etc.), może zatem porównać ją z osiągnięciami kandydatów wybranych przez Radę. Może też samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione. Dla ochrony interesów tych kandydatów nie jest konieczne posiadanie szczegółowych informacji dotyczących kandydatów niewybranych przez Radę. Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki takich kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur, biorąc przy tym pod uwagę także stanowisko zespołu. Nie przemawiają za tym bowiem ani reguły wnioskowania logicznego, ani żadne domniemanie faktyczne. Należy więc uznać, iż niezaprezentowanie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rada postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego nie narusza art. 42 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Dlatego Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela odnoszący się do tej kwestii analogiczny pogląd wyrażony w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12 (LEX nr 1274982), z dnia 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12 (OSNP 2013 nr 19-20, poz. 241) oraz z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13 (LEX nr 1402636). Sąd Najwyższy podziela także stanowisko zajęte w wyroku z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12 (LEX nr 1619766), iż uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa ograniczone do szczegółowego przedstawienia kandydatur wybranych w głosowaniu nie stanowi naruszenia prawa. Uchwała jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania zaś trudno przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tego względu, że niemożliwe jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne.

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko

sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną Zespołu członków Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika, iż Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wakujące stanowisko sędziowskie, wzięła pod uwagę wszystkie wynikające z przedstawionej dokumentacji okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zwłaszcza te, o których mowa art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego. Nie ma zatem żadnych podstaw do stwierdzenia, że zostały pominięte jakiekolwiek informacje i materiały przedstawione przez skarżącego. Pełnienie przez niego służby sędziowskiej, jak również staż tej służby zostały wprost odnotowane w uzasadnieniu uchwały. Uwzględnione zostały także oceny uzyskane przez kandydatów ze studiów i egzaminu zawodowego, jednakże Rada nie uznała tego kryterium za istotne dla wyniku konkursu z uwagi na wieloletnie doświadczenie zawodowe zdobyte przez kandydatów od czasu złożenia egzaminów.

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa przeanalizowała i odniosła się do poparcia udzielonego poszczególnym kandydatom przez Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] oraz przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów tego Sądu, wskazując że różnica głosów poparcia przez Kolegium Sądu została zweryfikowana na korzyść odwołującego się. Odnotowano też poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów dla poszczególnych kandydatów, podnosząc że M.Ś. uzyskała poparcie najwyższe (17 głosów „za”, 12 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”), a drugi w kolejności wynik poparcia uzyskał skarżący (15 głosów „za”, 14 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”).

Niewątpliwie, poparcie, jakie poszczególni kandydaci uzyskali w „środowisku sędziowskim”, jest ustawową przesłanką oceny kandydata na urząd sędziego. Nie została ona wprowadzie wymieniona wśród warunków uprawniających do objęcia

stanowiska sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w art. 6 § 1 Prawa o ustroju sądów administracyjnych, jednakże przewidziano ją w przepisach regulujących tryb postępowania nominacyjnego przed KRS (art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS). Wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu („poparcie środowiska sędziowskiego”) nie wiążą wprawdzie KRS przy dokonywaniu oceny kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, jednakże są istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego. Dlatego też KRS powinna umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479 oraz z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, Legalis nr 750374). Zdaniem Sądu Najwyższego, w przedmiotowej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa uczyniła zadość temu wymogowi, albowiem nie pominęła tego kryterium w swych rozważaniach, podnosząc w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, iż „mimo że Pan S.J. uzyskał wyższe o jeden głos poparcie Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] od kandydatki przedstawionej z wnioskiem o powołanie, to jednak podczas posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] za jego kandydaturą oddano o dwa głosy mniej w porównaniu z kontrkandydatką” oraz że w ocenie Rady „wynik głosowania Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] nie w pełni odpowiada treści oceny kwalifikacyjnej kandydatki wyłonionej w toku niniejszej procedury nominacyjnej”. Nie można uznać, jak twierdzi skarżący, że w ten sposób Rada „podważyła” treść uchwały Kolegium. Rada w ramach swoich kompetencji uznała, że taki wynik głosowania Kolegium nie ma samoistnie decydującego znaczenia w postępowaniu oraz że poparcie środowiska sędziowskiego jako przesłanka ustawowa wyraża się w opinii nie tylko Kolegium, ale i Zgromadzenia Ogólnego, wobec czego o skali takiego poparcia musi decydować ocena całościowa wyników głosowania na posiedzeniach tych gremiów. Co jednak szczególnie istotne, poparcie udzielone odwołującemu się przez środowisko sędziowskie jest tylko jednym z kryteriów oceny kandydatów na

stanowiska sędziowskie, więc siłą rzeczy nie może być uznane za kryterium decydujące o wyborze konkretnego kandydata. Poza oceną kwalifikacji, która jest kryterium najistotniejszym i która stanowiła zresztą, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały, zasadniczą przesłankę wyboru kandydatki dokonanego przez Radę w ramach ocenianej procedury, żadne z pozostałych kryteriów nie ma bowiem dominującego charakteru (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2012 r., III KRS 9/12, LEX nr 1402638), w związku z czym dopiero łączna analiza kryteriów wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, a także niewymienionych wprost w tym przepisie, decyduje o wyborze dokonanym przez Radę.

Reasumując ten wątek rozważań, Sąd Najwyższy stoi zatem na stanowisku, że zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującego się, jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności, która stanowiłaby naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Z tych samych przyczyn nie może być również uzasadniony zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 Konstytucji RP (w kontekście wynikającej z niego zasady równości wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne) oraz art. 60 Konstytucji RP, zwłaszcza że - co już wcześniej zostało podkreślone - przedmiotem ochrony wynikającej z tych przepisów jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola sądowa nie stwarza więc podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa w tych kwestiach, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Zdaniem Sądu Najwyższego, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia Rady nie zawierają również niczego, co można by uznać za dyskryminację odwołującego się, świadczącą o naruszeniu art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. W tym miejscu należy dodać, że zasada równego dostępu do służby publicznej z pewnością doznałaby naruszenia, gdyby przyjąć, jak chciałby skarżący, że pierwszeństwo w

obejmowaniu stanowisk sędziowskich powinni mieć sędziowie, bez względu na rodzaj sądu, do którego aspirują oraz niezależnie od tego, czy mają doświadczenie w rozpoznawaniu spraw pozostających we właściwości tego sądu.

Zdaniem Sądu Najwyższego, uzasadnienie uchwały podjętej w przedmiotowej sprawie oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie, które zapadło w kwestionowanej uchwale o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury odwołującego się z wnioskiem o powołanie go na urząd sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, zostało podjęte po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego i z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą. W szczególności Sąd Najwyższy nie widzi podstaw do stwierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa przy odmowie przedstawienia kandydatury odwołującego się Prezydentowi RP kierowała się niejednolitymi kryteriami. Należy przy tym zaznaczyć, że powinność stosowania w postępowaniu przed Radą jednolitych kryteriów wyboru nie oznacza, iż Krajowa Rada Sądownictwa powinna wobec wszystkich zgłoszonych kandydatów (niezależnie od ich statusu) stosować kryteria jednakowe (identyczne). Jednolite kryterium odnoszące się np. do kwalifikacji zawodowych (dorobku, doświadczenia zawodowego) kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie administracyjnym nie może być jednakowo stosowane do różnych kandydatów. Inaczej ich ocena będzie dokonywana w odniesieniu do sędziego, a inaczej będzie kształtować się w przypadku kandydatury zgłoszonej przez adwokata, radcę prawnego, notariusza, osobę zatrudnioną na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego lub pracownika naukowego szkoły wyższej, a kompletne odtworzenie motywacji jest prawie niemożliwe. Dlatego należy przyjąć, że uzasadnienie rozstrzygnięcia przyjętego w przedmiotowej uchwale Krajowej Rady Sądownictwa nie jest ani niekompletne, ani sprzeczne z dokumentacją pozostającą w dyspozycji Rady.

Z tej też przyczyny subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli odwołujący się nie wskazał

uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, waleń i przymiotów. Należy również podkreślić, że Krajowa Rada Sądownictwa w toku analizowanego postępowania miała za zadanie wskazać i przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] tylko jednego spośród czworga kandydatów, z których większość (w tym także odwołujący się) z całą pewnością posiadała przymioty świadczące o tym, iż nie tylko spełnia formalne (ustawowe) przesłanki, ale również - przy uwzględnieniu określonych kryteriów oceny - jest merytorycznie przygotowana do objęcia stanowiska, o które się ubiegała. Mówiąc lapidarnie, Rada dokonywała więc wyboru pomiędzy dobrymi i bardzo dobrymi kandydatami, przy czym kandydatura odwołującego się w żadnym razie nie została przez Radę zdyskwalifikowana.

Z przedstawionych względów - wobec niewykazania, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z prawem - Sąd Najwyższy oddalił odwołanie na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.